

Mor Hulda

Der var engang en enke, som havde to døtre, den ene var smuk og flittig og den anden grim og doven. Hun holdt imidlertid mest af den grimme, der var hendes rigtige datter, og den anden måtte gøre alt arbejdet og være Askepot derhjemme. Den stakkels pige sad hver dag på gaden ved en brønd og spandt og spandt, så blodet sprang hende ud af neglerødderne. En dag, da tenen var blevet helt blodig, bukkede hun sig ned for at skylle den i brønden, og hun var da så uheldig at tabe den i vandet. Hun løb grædende hjem og fortalte det til sin stedmor, som blev meget vred og sagde: "Når du har smidt den i vandet, må du gå ned og hente den." Pigen gik tilbage til brønden og vidste ikke, hvad hun skulle gøre, og i sin angst sprang hun ned i brønden for at hente tenen. Da hun kom til sig selv igen, lå hun på en eng med dejlige blomster, og den klare sol skinnede. Hun gik ned over engen, og på vejen kom hun forbi en bagerovn fuld af brød. "Tag mig ud, tag mig ud, ellers brænder jeg op," råbte brødet. Hun skyndte sig at gøre det og gik derpå videre. Kort efter kom hun til et æbletræ, der råbte til hende: "Ryst mig, ryst mig, alle mine æbler er modne." Hun gik straks hen og rystede træet og æblerne regnede ned til alle sider. Da hun havde samlet dem sammen i en bunke, gik hun videre, og kom snart til et lille hus. I vinduet sad der en gammel kone, med store hugtænder ud af munden. Pigen blev bange og ville løbe sin vej, men den gamle råbte til hende: "Du skal ikke være bange, min pige, bliv kun hos mig. Hvis du vil være flittig og flink, skal du få det godt. Du skal bare rede min seng og ryste dynerne, så fjerene flyver op, så sner det oppe på jorden. Jeg hedder mor Hulda." Pigen blev beroliget og tog tjeneste hos den gamle kone. Hun gjorde sit arbejde ordentligt og rystede dynerne, så fjerene fløj. Derfor havde hun det også godt og fik dejlig mad hver dag. Da hun havde været i nogen tid hos mor Hulda, begyndte hun at blive i dårligt humør. Først kunne hun ikke forstå, hvad det kom af, men så mærkede hun, at hun havde hjemve, skønt hun havde det tusind gange bedre her end hjemme. Til sidst sagde hun det til mor Hulda. "Det er rigtig pænt af dig, at du længes efter dit hjem," svarede den gamle kone, "og siden du har tjent mig så trofast, skal du nok få dit ønske opfyldt." Hun gik nu med hende hen under en stor port, og der begyndte det at regne med guld, så pigen blev forgyldt

fra top til tå. "Det skal du have, fordi du har været så flink," sagde mor Hulda og gav hende også tenen, hun havde tabt. Så gik de udenfor porten, og i samme nu stod pigen oppe på jorden, ikke ret langt fra sin mors hus. Hun gik derhen, og da hun kom ind i gården, sad hanen på brønden og galede:

"Kykeliky!
den gyldne jomfru er kommen til by."

Hun gik nu ind i stuen til sin mor, og fordi hun havde alt det guld på sig, tog de godt imod hende. Pigen fortalte nu, hvordan det var gået hende, og da moderen hørte, hvordan hun var kommet til al den rigdom, ville hun gerne forsøge, om det ikke kunne gå hendes egen datter ligesådan. Hun måtte nu også sætte sig ved brønden og spinde, og for at hendes ten skulle blive blodig, stak hun sig i fingeren og rev sig på en tornebusk. Så kastede hun tenen i brønden og sprang selv bagefter. Hun vågnede også op nede på engen og gav sig til at gå hen ad stien. Da hun kom til bagerovnen råbte brødet: "Tag mig ud, tag mig ud, ellers brænder jeg." - "Det manglede bare, jeg skulle grise mine hænder til," svarede den dovne pige og gik videre. Lidt efter kom hun til æbletræet, der råbte: "Ryst mig, ryst mig, alle mine æbler er modne." - "Jeg skulle stå der og lade æblerne dratte ned i hovedet på mig," sagde hun, "det kunne aldrig falde mig ind." Da hun kom til mor Huldas hus, var hun ikke bange, fordi hun allerede havde hørt om hugtænderne, og tog straks tjeneste hos hende. Den første dag gjorde hun sig umage og var flittig, fordi hun tænkte på alt det guld, hun så ville få, den anden dag gik det allerede trevent, og den tredje morgen ville hun aldeles ikke stå op. Det blev mor Hulda snart ked af og sagde hende op. Den dovne pige var meget tilfreds med det og tænkte, at nu kom guldet vel. Mor Hulda tog hende også med hen til porten, men i stedet for guld faldt der en hel masse beg ned over hende. "Der har du lønnen for din tjeneste," sagde mor Hulda og slog døren i. Den dovne pige kom nu op på jorden igen, men hun var helt bedækket af beg, og da hanen på brønden så hende, galede den:

"Kykeliky!
den skidne jomfru er kommen til by."

Og beget blev siddende på hende, så længe hun levede.

* * *